

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 734/05
01.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе, Соње Манојловић, Драгана Аћимовића и Анђелке Станковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић - Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела спречавања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 24. став 2. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о жалби браниоца оптуженог АА, адв. АБ изјављеној против пресуде Окружног суда у Неготину К.бр.1/03 од 17.02.2003. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештених Републичког јавног тужиоца и оптуженог АА, а у присуству његовог браниоца адв. АБ, дана 1.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Неготину К.бр.1/03 од 17.02.2003. године ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Неготину К.бр.1/03 од 17.02.2003.године, оптужени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела спречавања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 24. став 2. Закона о јавном реду и миру и осуђен на казну затвора у трајању од 1- једне године.

Том пресудом, применом одредбе члана 193. и 196.ЗКП-а, оптужени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 1.500,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 1.150,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио бранилац оптуженог АА, адв. АБ, због битних повреда одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због трошкова кривичног поступка и због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд Србије побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, уз захтев да он и оптужени буду обавештени о седници већа другостепеног суда.

Републички јавни тужилац Србије у поднеску Ктж.бр.875/05 од 19.05.2005. године, предложио је да се жалба браниоца оптуженог АА као неоснована одбије.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 375. ЗКП-а, у одсуству уредно обавештених

Републичког јавног тужиоца и оптуженог АА, а у присуству његовог браниоца, адв. АБ, на којој је размотрио списе предмета, заједно са побијаном пресудом, па је по оцени жалбених навода и предлога и става Републичког јавног тужиоца датог у напред наведеном писменом поднеску, нашао:

Жалба је неоснована.

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка, нити повреде кривичног закона, на које Врховни суд, као другостепени увек пази по службеној дужности у смислу одредбе члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП-а, па тако ни битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, на коју се неосновано жалбом браниоца оптуженог указује, јер је изрека побијане пресуде разумљива и садржи јасан и потпун опис радњи извршења из које произилазе сва законска обележја кривичног дела за које је оптужени том пресудом оглашен кривим, док су разлози дати у образложењу побијане пресуде о свим одлучним чињеницама од значаја за постојање кривичног дела у питању и кривичне одговорности оптуженог довољни и правилни и међусобно нису противречни. О томе је првостепени суд извео доказе које је навео у образложењу побијане пресуде и које је, како појединачно, тако и у међусобној вези, заједно са одбраном оптуженог правилно оценио и одређено и потпуно је изнео које чињенице и из којих разлога је узео као доказане. С тога Врховни суд, наводе жалбе браниоца оптуженог АА да је побијана пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а, оцењује неоснованим.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и с тим у вези због повреде кривичног закона, бранилац оптуженог у жалби наводи да је првостепени суд погрешном оценом изведених доказа погрешно утврдио да је оптужени извршио кривично дело у питању, стајући на правно становиште да се у радњама оптуженог евентуално стичу законска обележја кривичног дела ометања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. став 1. ЗЈРМ.

Врховни суд изнете жалбене наводе оцењује неоснованим, јер је првостепени суд на основу доказа које је извео и навео у образложењу побијане пресуде правилно утврдио да је оптужени у време и на месту описаним у изреци побијане пресуде нападом спречио овлашћено службено лице – полицајца ОУП-а __, оштећеног ОО у обављању послова одржавања јавног реда и мира, тако што је приликом покушаја његовог легитимисиња због претходног нарушавања јавног реда и мира изненада песницом ударио оштећеног ОО у пределу лица наневши му лаку телесну повреду у виду огуљотине коже са леве стране лица, након чега је побегао.

Тако, чињеницу да је оштећени ОО критичном приликом у својству службеног лица – полицајца ОПУ-а __ извршавао службену радњу легитимисања оптуженог у обављању послова одржавања јавног реда и мира, првостепени суд је правилно утврдио на основу исказа сведока оштећеног ОО, који је у овом делу поткрепљен и сагласним исказима сведока полицајаца СС, СС1 и СС2, који су са оптуженим били у саставу патроле. При томе, по оцени Врховног суда, правилан је закључак првостепеног суда да, иако је наредбу за легитимисање свих присутних лица издао полицајац СС, код чињенице да је оштећени полицајац био у саставу патроле, није било потребно да сваки члан патроле понавља исту наредбу. С тога Врховни суд неоснованим оцењује жалбени навод браниоца оптуженог да првостепени суд није на поуздан начин утврдио коју је службену радњу оптужени критичном приликом предузео.

Поред тога, чињеницу да је оптужени критичном приликом оштећеног полицајца ОО нападом спречио у обављању напред наведене службене радње, тако што га је изненада песницом ударио у пределу лица наневши му на тај начин повреду тела лаке природе у виду огуљотине коже са леве стране лица, првостепени суд је правилно утврдио на основу исказа сведока оштећеног који је потврђен исказима сведока СС3, СС4 и СС5 који су у овима навели да су видели када је оптужени оштећеног песницом ударио у пределу лица, при чему ни сам оптужени не спори да је између њега и оштећеног критичном приликом дошло до физичког контакта. Осим тога, исказ оштећеног и наведених сведока потврђен је и извештајем лекара специјалисте др. ВВ бр.2494 од 24.11.2002. године, у коме је констатовано да је оштећени критичном приликом задобио повреду тела лаке природе у виду огуљотине коже на левој страни лица, као и мишљењем вештака др. ВВ1, који је навео да повреду тела коју је оштећени на главном претресу описао као огреботине у виду три линије дужине 3 – 4 цм у пределу леве стране образа није у супротности са медицинском документацијом, те да је иста могла настати ударцем отвореном шаком којом приликом је могло доћи до окрзнућа ноктима, али да не искључује могућност да је оваква повреда код оштећеног могла бити нанета и ударцем песницом, па с тога, првостепени суд, правилно одбрану оптуженог, који негира извршење кривичног дела у питању, није прихватио. С тога Врховни суд неоснованим оцењује жалбене наводе браниоца оптуженог да првостепени суд није на поуздан начин утврдио какве повреде је

оштећени критичном приликом задобио, као ни механизам доношења истих, а предлог за извођењем доказа жалбом предложених сведока, као и предлог за обављањем новог судског – медицинског вештачења повреда оштећеног, а како то произилази из садржине жалбе, сувишним.

Такође, по налажењу Врховног суда, неосновано се жалбом браниоца оптуженог указује да првостепени суд није на поуздан начин утврдио урачунљивост оптуженог у време извршења кривичног дела у питању, јер је тада био под утицајем алкохола, с обзиром да се у току поступка није појавила сумња у његову способност да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, за коју своју оцену је првостепени суд на страни 10 образложења побијане пресуде дао јасне и уверљиве разлоге, које као правилне у свему прихвата и Врховни суд, па се напред изнети супротни жалбени наводи браниоца оптуженог којима се оспорава утврђење првостепеног суда у погледу урачунљивости оптуженог показују неоснованим.

Правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени кривично дело у питању извршио са директним умишљајем, за коју своју оцену је на страни 9 пасус 9 образложења побијане пресуде дао довољне и аргументоване разлоге, које као правилне у свему прихвата и Врховни суд, па се супротни жалбени наводи браниоца оптуженог којима се оспорава утврђени облик виности од стране првостепеног суда показују неоснованим, као и навод жалбе да оптужени није умишљајно оштећеном нанео лаку телесну повреду, обзиром да иста представља објективни услов инкриманације.

Према томе, првостепени суд је на основу правилне оцене изведених доказа потпуно и правилно утврдио све одлучне чињенице, како оне од значаја за радње извршења кривичног дела у питању тако и оне које се тичу субјективног односа оптуженог према тој радњи и о томе у побијаној пресуди дао јасне, исцрпне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и Врховни суд.

На тако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама оптуженог стичу сва законска обележја кривичног дела спречавања овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 24. став 2. Закона о јавном реду и миру, за које је том пресудом оглашен кривим. Првостепени суд је за овакву своју оцену дао довољне и уверљиве разлоге које у свему прихвата и Врховни суд, па се супротни жалбени наводи браниоца оптуженог којима се првостепена пресуда побија и због повреде кривичног закона, истицањем да се у радњама оптуженог евентуално стичу законска обележја кривичног дела ометање овлашћеног службеног лица у обављању послова безбедности или одржавања јавног реда и мира из члана 23. ЗЈРМ.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, у ком делу се иста побија жалбом браниоца оптуженог, Врховни суд налази да је првостепени суд пре свега правилно утврдио и оценио све околности, које у смислу одредбе члана 41. ОКЗ-а, утичу да казна буде мања или већа, којим околностима је дао адекватан значај и правилно је оптуженог АА, применом одредби члана 42. и 43. ОКЗ-а осудио на казну затвора у трајању од 1- једне године.

По налажењу Врховног суда, тако одмерена и максимално ублажена казна за кривично дело у питању сразмерна је тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела и степену кривичне одговорности оптуженог и нужна за постизање у члану 33. ОКЗ-а, прописане сврхе кажњавања. Стога је Врховни суд, посебно имајући у виду да у конкретном случају даље ублажавања казне по закону није могуће, жалбу браниоца оптуженог и у делу одлуке о казни, као и жалбени предлог да се оптуженом изрекне условна осуда оценио неоснованим.

Како се жалбом браниоца оптуженог АА одлука о трошковима кривичног поступка истиче само као жалбени основ, без образложења истога, то се Врховни суд, у смислу одредбе члана 380. став 2. ЗКП-а, ограничио на испитивање повреда из члана 380. став 1. тачка 1 и 2. ЗКП-а.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 388. ЗКП-а, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Јелена Петковић-Милојковић, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

ИЈ